

lometodějské mise mezi Slovany). Tito mniši byli misionáři a neměli vždy nablízku biskupa. Proto se rozhodli jednat s kajicníky tak, že je nechali biskupem znovu přijmout do církve, když se s ním zrovna dostali do kontaktu, a to s podmínkou, že pokání budou dělat po odpuštění. Tento zvyk se ujal a začal šířit po celé církvi. Cesta se otevírala i možnosti přijmout odpuštění hříchů po křtu víckrát než jednou za život. Převážilo učení prozrazované sv. Tomášem Akvinským, že odpuštění hříchů je nadpřirozený lék, a jako se bez léků na těžké nemoci umírá, tak hrozí riziko věčné smrti pro ty, kterým je odpuštění ve svátosti smíření odpuštěno.

Tolik stručně o víře v odpuštění hříchů. A závěrem? Ve svátosti smíření má své místo nejen smíření s Bohem, ale i smíření s církví, s lidmi. Proto svátostné rozřešení po vyznání, pokání a lítosti vyjadřuje nejen odpuštění hříchů, ale je i znamením obnoveného společenství s církví. Svátost smíření je dnes totiž velmi často považována za ryze soukromou záležitost s vyloučením veřejnosti. Nejde však o soukromou svátost! Všichni křesťané se mají za sebe modlit, navzájem soucítit, a ne sebou pohrdat a posuzovat se. Současně je třeba brát víc vážněji povinnost své hříchy po odpuštění napravovat pokáním a dobrými skutky vůči druhým lidem.

Z Katechetického věstníku
(dokončení příště)

**Uzávěrka pro články
do příštího čísla,
(které vyjde v neděli 26. 6. 2022)
je neděle 19. 6. 2022
Děkujeme redakce**

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

KALENDÁRIUM

- Út 7.6. 18:30 koncert Pavel Eret (housle) NPM (KPÚ)
- Čt 9.6. 8:00 mše sv. NPM (9:30 Kněžský den Praha)
- Pá 10.6. Noc kostelů – sledujte plakáty! (koordinátor JB)
- Čt 23.6. závěr školního roku – náboženství, 17:00 MM – mše sv. pro děti; poté táborák
- Pá 24.6. Nejsvětější Srdce Ježíšovo

CO SE STALO

◆ Dne 9. 5. a 15. 5. hořelo ve farním lese. První požár se podařilo hasičům rychle uhasit, druhý byl bohužel větší a vznikla nám tak škoda za nejméně 200 tis. Kč. Jak se při lokalizaci požáru ukázalo, jednalo se o žhářský čin, který teď řeší kriminální policie.

◆ Dne 21.5. jsme zaplatili Arcibiskupství pražskému poslední splátku zápůjčky z roku 2014 ve výši 121.365 Kč. Tímto naše farnost umořila staré dluhy.

◆ Po vypovězení smlouvy dodavatelem (z důvodu nárůstu cen) bylo provedeno nové výběrové řízení na dokončení opravy střechy kostela starobenediktinského, které cenou 870 tis. Kč vyhrála firma TESMO s.r.o. (původní cena 740 tis. Kč). S firmou byla podepsána smlouva o dílo.

◆ 31. 5. jsem v Římě získal od postulátora procesu blahorečení relikviář s ostatky blahoslaveného Carla Acutise, zvaného „influencer Boží“ (o tomto svatém v některém z příštích čísel). Svatý Karle, oroduj za nás a za naši mládež.

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

05/2022 (Nº 45)

5. června 2022

Duchovní vedení – vedení Duchem

„Stýkej se často s Duchem svatým – Velkým Neznámým – který tě má posvěcovat. Nezapomínej, že jsi chrámem Božím. Božský Utěšitel přebývá ve tvé duši; vnímej a poslušně sleduj jeho pokyny. ¹ píše sv. Josemaria a dodává „Je dobré, abys poznal tuto bezpečnou nauku, která je vždy správná. Měl bys mít na zřeteli, že náš vlastní duch je špatný rádce, špatný lodivod na to, aby kormidloval duši přeháňkami, bouřemi a úskalími vnitřního života. Proto je to vůle Boží, aby řízení lodi bylo svěřeno Mistru, jehož osvětlení a znalosti nás dovedou do bezpečného přístavu.“²

V obojím se se světcem shodneme: sami si poradit nedokážeme, proto potřebujeme vedení Duchem Svatým. Jak se ale toto vedení Duchem Svatým v praxi uskutečňuje? Bud' přímo, bezprostředně, samotným Bohem – Duchem Svatým, nebo prostřednictvím člověka. První způsob v sobě skrývá pro člověka nebezpečí: pokládat myšlenky a názory vlastního ducha za myšlenky a vedení Boží. Kolik rodičů slýchá od svých (nejen dospívajících) dětí: „Tomu nerozumíte..., já si myslím..., ale podle mého názoru...“. Od „mého názoru“ a přesvědčení bývá už jen krůček (zvláště u těch, kteří se modlí) k tomu, že se jedná o vnuknutí, názor a vedení Boží. Přesvědčit pak někoho takového, že jeho silný nápad je opravdu silný, je téměř nemožné: on má přece přímé vedení od Boha!

Proto Bůh na sebe bere podobu člověka. Vtělením v Ježíši Kristu se Boží Syn stává člověkem. Jeho slovo, Slovo Boží, je tak lidským uším slyšitelné, Boží vůle nesená autoritou Lásky, která se obětuje na kříži (za mne!), se uskutečňuje v čase. Božím vedením se lidské dějiny – konkrétní události – stávají dějinami spásy.

Nechat se vést Ježíšem Kristem Zmrtvýchvstalým je tak nejjistější cestou. On je ten člověk, jediný prostředník mezi Bohem a mnou, člověkem. Proto založil Církev, dal jí svou autoritu, naplnil ji svým Duchem a určil konkrétní prostředky – svátosti, ve kterých působí, aby člověka v dějinách vedl.

Jak poznám, že mne vede Duch Boží? V tom, že se radostně podřizuji Bohu – Ježíši Kristu tak, jak chce On: v Církvi a skrze Církev. A že to chce pokoru – tváří tvář konkrétním lidem, kteří tvoří Církev?

Pane, naplň mne svým Svatým Duchem na přímělu pokorné služebnice Marie Panny, Tvé nejmilejší dcery, Matky Tvého Syna a snoubenky Ducha Svatého. Amen

Vyprošuji vám všem plnost darů Ducha Svatého.

Váš P. Marek

(1) ESCRIVÁ DE BALAGUER, J., Cesta, 57.

(2) IBID, 59.

Trochu jiná příprava na Velikonoce II.

Nedávno mi při jedné modlitbě svatého Růžence došlo, že bych klidně mohl ke všem 20 růžencovým tajemstvím přidat reálnou fotku místa z Izraele či Palestiny, které jsme měli možnost navštívit... Tedy až na dvě poslední ze slavného Růžence. **Nanebevzetí Panny Marie.** To se mohlo uskutečnit v Jeruzalémě nebo nad antickým městem Efez v dnešním Turecku... Záleží, uvěříme-li tradičnímu výkladu o Zesnutí Panny Marie v Jeruzalémě, kde je i chrám stejného zasvěcení a v Getsemanech se nachází hrobka Panna Marie (samozřejmě prázdná, jak jsme při pouti měli možnost vidět; je pod správou pravoslavné církve). Je to ale místo opředené legendami a ty ne vždy bývají pravdivé. Nebo, uvěříme-li vizi bl. Kateřiny Emmerichové, díky které byly archeology objeveny zbytky domku Panny Marie právě nad antickým Efezem na Slavičím kopci (turecky: Bülbül), které jako poutní místo navštívilo již několik papežů. Přitom v Efezu bl. Kateřina nikdy nebyla, ale ve své vizi ho popsala poměrně přesně a následně objevené zbytky domu opravdu pochází z 1. století po Kristu... Ovšem tam mé kroky ještě nedospěly, takže toto místo vyfoceně nemám.

No, a poslední tajemství – **Korunování v nebi.** To vám na fotkách ve své připravované diashow, kterou pracovně zatím nazývám „S Růžencem po Svaté zemi“, už vůbec nemohu ukázat (z logických důvodů – to místo se nenachází na Zemi ale v Nebi).

Nicméně obě tajemství jsou slavnostním završením Mariina historicky významného díla (pochopitelně stále

v čase probíhajícího), které začalo jejím počtem – pravděpodobně v jeruzalémském bydlíšti jejich rodičů sv. Jáchyma a sv. Anny, kde nyní stojí kostel sv. Anny. Tento nejzachovalejší původní gotický chrám z roku 1140 má nejlepší akustiku v celé Svaté zemi. Od roku 1856, kdy ho turecký sultán daroval francouzskému císaři Napoleonovi III., ho vlastní Francie a spravují ho Bílí otcové. Vedle něj leží archeologické vykopávky Jeruzaléma z doby novozákonní s rybníkem Bethesda, o kterém se zmiňuje v 5. kapitole svého evangelia sv. apoštol Jan. Ten, kterému Pán Ježíš svěřil svou matku, když za naše hříchy umíral na kříži. Ten, který později působil v Efezu, a kam tedy pravděpodobně nepřišel sám, ale jako pozorný a poslušný „miláček Páně“ s sebou vzal i jemu svěřenou Matku Boží...

Panna Marie se jako červená nit vine novozákonní zvěstí od začátku do konce. Svě místo má i ve Zjevení sv. Jana, kde je ve 12. kapitole popis apokalyptické ženy oděné sluncem s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. V této podobě je Matka Boží zobrazována jako Immaculata. Máme ji i ve farním kostele na hlavním oltáři. Je to znamení nejen jejího Neposkvěněného početí, ale i Nanebevzetí (přítomnost v Nebi) a jejího v nebi korunování, jimž se modlitba Růžence slavnostně završuje a naplňuje.

Mysleme na to při této krásné modlitbě.

Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui, Iesus. Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc et in hora mortis nostrae. Amen. (děd)

Věřím společenství svatých

"Apoštolské" vyznání víry

Vyznává-li církev svou víru ve společenství svatých, vyznávají mimo jiné proto, že věří v odpuštění hříchů. Hřích je zřeknutí se Boha, odpuštění znamená obnovení svatosti.

Už za Ježíše lidé poznali z jeho chování, že hříchy může odpustit jen Bůh. I když od něho apoštolové dostali právo odpouštět hříchy, ze začátku se myslelo pouze na odpuštění hříchů při křtu (jak zní tato pravda v nicejsko-cařihradském vyznání?). To se křesťan stával skutečně "svatým" člověkem, který je navždy Boží a už nesmí mít se zlem nikdy nic společného. Nároky to byly veliké a vysvětlují, proč se svátost smíření nevyužívala od samého začátku. V mentalitě bylo totiž silně zakořeněno přesvědčení, že není možné jiné odpuštění než to křestní, a jiné odpuštění po něm se zdálo být proti všem křestním slibům. Dokonce se mluvilo se o tom, že není možný žádný "druhý křest". Mnozí měli strach, aby se z odpuštění hříchů po křtu nestal zvyk a formalita, příležitost k lehkovážnosti, pohoršení nevinných, zkompromitování církve navenek.

Přesto se i přes velkou přísnost požadků muselo o možnosti nápravy pro hřešící křesťany uvažovat. Tertulián, který patřil k těm přísnějším, připomíná, že nejde o druhou příležitost k odpuštění po křtu, ale o "poslední" příležitost. To, aby si někdo nemyslel, že po křtu existuje nějaké období, ve kterém lze hřešit. A tak se hříšníkům doporučovalo, aby nežádali "nový křest", ale léčili své hříchy modlitbou, pokáním a dobrými skutky podle Ježíšova horského kázání. Křesťané měli také před slavením eucharistie vyznávat své hříchy, ne pro zvědavost druhých (ti jsou přeci také hříšní), ale pro své vlastní pokoření. A měli se za jejich odpuštění modlit jak pro sebe, tak pro ostatní. Na těchto radách je krásně vidět, jak mělo

záležet křesťanům jednomu na druhém. Odpuštění hříchů u Boha si mohl nárokovat jen ten, kdo se snažil napravit svůj život vůči bližním, mít s nimi soucit, nezhoršovat jim jejich situaci pomluvami, odsuzováním. Proto vedle "smíření s Bohem" existovalo i "smíření s církví".

Od samého počátku si církev uvědomovala, že zde na zemi existují spolu spravedliví a hříšníci (obilí a koukol, sítě a ryby, archa Noemova: zvířata čistá a nečistá). Přesto však bylo cítit určitou bezradnost vůči těm, kteří zhržili těžce, to znamená, že dobrovolně upadli do vážného hříchu (vražda, odpad, cizoložství). Mnozí křesťané totiž odpadli při pronásledování ve snaze zachránit si život, a pak se chtěli jednoduše vrátit. V církvi došlo k ostré diskusi o tom, zda je to možné, nebo ne. Jejich přijetí hájil papež Štěpán, africký biskup Cyprián byl proti. Tento vážný spor rozhodl Bůh sám: oba zemřeli záhy jako mučedníci. Církev však si uvědomovala, že není elitou pro svaté, ale rodinou všech, a tak dokázala svou náruč i své srdce otevřít i kajícím hříšníkům. Dodnes jedná stejně, takže není divu, že lidé mimo církev na ní celkem lehce najdou chyby, které chtějí.

Odpuštění hříchů po takovém pokání nastalo při znovupřijetí do eucharistického společenství, kterému předsedal biskup nebo kněz. Stejně jako bylo u katechumenů pro jejich křest rozhodující to, že se je biskup rozhodl přijmout do církve, tak pro odpuštění hříchů bylo nezbytné přijetí biskupem zpět do společenství. Nebylo tedy možné získat odpuštění jen prostým vyznáváním hříchů před druhými – jeden druhému (jak to dnes dělávají některé nekatolické církve). To sice existovalo, ale spíš jako způsob pokání. Nejprve rozhodnutím biskupa o znovupřijetí do církve byly kajícím odpuštěny hříchy. Tak se vlastně krystalizovalo svátostné rozhršení.

Svátost smíření v dnešní podobě však ještě čekal dlouhý proces, který dostal důležitý impuls díky iroskotským mnichům (ti, jak víme, byli předchůdci cyri-